

den sørgelige Fred i 1864, som i høi Grad har betyngtet vor Pensionsfond, navnlig da Folkethinget i sin Wiisdom har anseet det for rigtigt at opprise den Part, som Hertugdømmerne for deres Andeel ydede til Pensionsbryrden. Men dersom man vil bringe Pensionsbryrden ned fra den Høide, den har naaet, saa er der Midler at anvende dertil, som vi hver eneste Dag bruge, og som efterhaanden ville gjøre deres Indflydelse gjældende. Vi indskrænke jo Statstjenesten i det Hele; vi søge saavidt muligt at frigjøre Selvstyrelsen paa alle Punkter, at indskrænke Statens Indflydelse til det mindst Mulige. Vi indskrænke dernæst meget betydelig Antallet af de kongelig ansatte Embedsmænd, og vi udsætte den Alder, i hvilken en Mand overhovedet kan vente at blive pensionsberettiget, ganske betydelig. Jeg vil mindre om, at f. Ex. vore Officerer i gamle Dage bleve Embedsmænd ofte ved en Alder af 18, 19. eller 20 Aar, men at det nu er en langt senere Aldersgrændse, paa hvilken der kan være Tale om at de erholde kongelig Udnævnelse med Pensionsberettigelse. Det Samme gjælder om Embedsmændene i Ministerierne, hvor det i gamle Dage hyppig var Tilfældet, at en juridisk Candidat omtrent fra Gramensbordet kunde gaae ind og blive kongelig Embedsmand og opsamle den Accennittet, der senere omsattes i en betydelig Pensionssum til ham, naar han afgik fra Statens Tjeneste. Alt dette er forandret, det forandres idelig og idelig. Der kan endnu være en Ting at gjøre, og det er en Revision af selve Pensionsloven. Der er jo mulig Bestemmelser i denne, der kunne trænge til Indskrænkninger og Reforme; det er muligt, at den Scala, der er fastsat, er for rundhaandet, og at der kunde skee nogen Nedsættelse i den. Alle saadanne Veie forekommer det mig hensigtsmæssig at følge. Vi ere jo langt inde idetmindste paa de tre første, og vi kunne let komme ind paa den fjerde med, naar vi ville det. Heri troer jeg, at der ligger et meget sikkrere, rigtigere og klogere Middel for til Benyttelse end ved at gaae ind paa det Forslag, der her er opstillet, og som vil have Meget paa eengang.

Jeg indrømmer, at det har visse Fordele

for en Embedsmand, naar han istedetfor en Pension kan faae en Livrente; han er mere uafhængig, idet han faaer Livrenten fri for alle mulige Indskrænkninger og Betingelser. Han kan miste Pensionen ved uværdig Optræden; men Livrenten er uantastelig hans Eiendom, den er sikker nok. Derimod vil jeg gjøre opmærksom paa, at man blandt disse Fordele ikke kan regne den, at Livrenten mere end Pensionen skulde være et Udtryk for, hvad Embedsmanden selv havde fortjent; jeg tillader mig at formene, at en Embedsmand har fortjent sin Pension accurat ligesaa godt, som han har fortjent sin Løn; thi Lønnen er fastsat under Hensyn til Pensionen, og Pensionen er fastsat under Hensyn til Lønnen, det hele danner en Enhed, som ikke saaledes kan skæres over i to Dele. Man kan ikke betragte den Embedsmand, som efter god og tro Tjeneste i Henhold til Pensionsloven faaer en aarlig Understøttelse, som en unyttig Vandbi, der suger Kræfter ud af Staten; han har virkelig ved sin Gjerning fortjent Pensionen ligesaa fuldt, som han vilde have fortjent den Livrente, som det ærede Medlems og de øvrige Herrers Forslag gaaer ud paa. Ved Siden af hiin Fordeel er der adskillige Indsigelser, som kunne gjøres mod mindre væsentlige Steder af Forslaget. Det forekommer mig f. Ex., at det ikke er til Anbefaling for det, at det knytter den hele Livrentetanke til det nuværende Institut. Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1842 er, saavidt jeg veed, i alle sine Tabeller beregnet paa at skulle have et Udbytte af sine Capitaler af $3\frac{1}{2}$ pCt.; men Rentefatsen er siden 1842 gaaet saa meget i Betret, at man uden Overdrivelse tør paa- staae, at den nu er nærmere ved 5 end ved 4 pCt., og det er indlysende, at der skeer Enhver, som indtræder i Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1842, en Uret, naar de Penge, som han indskyder, kun giver ham Udbytte efter en Rentefats, der er betydelig lavere end den, Selvfabet kan naae. For Alle dem, der indtræde frivillig, har Sagen jo ligget for saaledes, at de kunde vælge, om de vilde gjøre det eller ikke; men her foreskriver man Embedsmanden, at han skal yde sit Indskud i denne Livrente- og Forsørgelsesanstalt, og naar